

Áldott az Úr! Napról-napra gondot visel rólunk szabadító Istenünk.
(Zsoltár 68,20)

Mt 22,23-33

Azon a napon szadduceusok is mentek hozzá, akik azt állítják, hogy nincs feltámadás, és megkérdezték őt: Mester! Mózes ezt mondta: „Ha valaki úgy hal meg, hogy nincs fiúgyermek, akkor testvére vegye feleségül az asszonyt, és támasszon utódot testvérenek.” Volt nálunk hét testvér: az első, miután megnősült, meghalt, és mivel nem volt utóda, a feleségét testvéreire hagyta. Hasonlóan a második is, a harmadik is, és így egymás után mind a hét. Végül meghalt az asszony is. A feltámadáskor tehát a hét közül melyiké lesz az asszony, hiszen mindegyiké volt? Jézus így válaszolt nekik: **Tévelyegtek, mivel nem ismeritek az Írásokat, sem az Isten hatalmát.** Mert a feltámadáskor nem házasodnak, férjhez sem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyben. A halottak feltámadásáról pedig nem olvastátok-e, amit Isten mondott nektek: „Én vagyok Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene”? Isten pedig nem a holtak Istene, hanem az élőké. Amikor a sokaság ezt hallotta, álmélkodott tanításán.

Jézus válaszából kiderül, hogy a szadduceusok két dologgal nem voltak tisztában, és ez a kettő szorosan összefügg: **nem ismeritek az Írásokat, sem az Isten hatalmát.** Nem ismerheti meg senki igazán az Írásokat (itt a szent iratokra kell gondolnunk), ha nem ismeri Isten hatalmát, és nem ismerheti senki meg igazán Isten hatalmát, ha nem ismeri az Írásokat. A kettő megismerése egymást támogatja: ha bízom Istenben, akkor tudom jól olvasni a Szentírást, és a Szentírást olvasva ismerem meg Istent, s tanulok meg benne bízni.

Akik segítettek a szóbeli felvételen, megtapasztalhatták ezt: hiába tanították be a gyereket a szülők, meg a bérelt magántanár, ha nem volt semmi köze Istenhez, egyházhoz a családnak, az nagyon hamar kibukott.

Vajon van olyan pont, amikor már elég jól ismerem az Írásokat is, meg Isten hatalmát is? Igen is, meg nem is.

Igen, olyan értelemben, hogy ha próbálok Isten akarata szerint élni, törekedve akaratainak megismerésére, és annak teljesítésére, akkor az, amit ott, az adott életszakaszomban tudok, elég.

Ugyanakkor sehol nincs egy olyan pont, amikor kényelmesen hátra dőlve azt mondhatom, hogy most már eleget tudok, most már csak

felejtennem kell. Mindig, minden életszakaszban újabb és újabb módokon jelenti ki magát Isten a benne hívőknek, őt keresőknek. Sokat tudnék mesélni arról, hogy mennyit változott a hitem, istenismeretem megtérésem óta – az életem többi aspektusával együtt.

Nagyon szeretem Erik Erikson pszichológus munkásságát, aki az életen át tartó pszichoszociális fejlődés elméletét megfogalmazta. Ő azt mondja, hogy minden fejlődési szakaszban új és új kihívásokkal szembesülünk, amikkel sikeresen megküzdve egy újabb „enerőt” nyerünk el. Ilyenek a remény, az akarat, szándék, kompetencia, hűség, szeretet, gondoskodás és bölcsesség.

Ugyanígy a hitünk is fejlődik az életünk során, s Isten egyre többet és többet jelenthet ki magából nekünk, illetve egyre komolyabb feladatokat bízhat ránk. Már amennyiben tényleg növekszik a hitünk. Mert hogy ebbe Ő beleadja a magáért, de nekünk is oda kell adnunk az időt, a figyelmet, a bizalmat neki, hogy növekedhessünk. Ahogy a sportbéli fejlődéshez is le kell járnom edzeni, meg figyelni arra, amit az edző magyaráz, vagy ha zenét tanulok, otthon is gyakorolnom kell a hangszeremen, ahhoz, hogy jobb legyek. És ehhez sokszor az is kell, hogy erről-arról lemondjak (böjt!), ami ettől elvenné az időmet. Még akkor is, ha pillanatnyilag az a valami sokkal vonzóbbnak tűnik is... (Pillecukor kíséreltet)

Nem kell ott lennem az Isten megismerésében, ahol 50 évesen leszek (nekem igen 😊), de ott vagyok-e már, ahol most lehetek?